

De belofte

Anja Koenders-trilogie 2

Gerda Geven &
Marjon Hoeks

Uitgeverij
de Streekroman

Gerda Geven & Marjon Hoeks

DE BELOFTE

Deel 2 van de Anja Koenders-trilogie

Uitgeverij de Streekroman

Colofon

© Uitgeverij de Streekroman 2016

Redactie: Maaïke Prange en Siebo Leppen

Vormgeving en lay out: Uitgeverij de Streekroman

Fotografie cover: Erik van de Werf

Studio-foto: Stefan Geven Fotografie

ISBN 978 90 8248 670 4 (Grootletteruitgave 978 90 8248 671 1)

NUR 344

Dit boek gaat over fictieve personen in fictieve situaties. Alle overeenkomsten met bestaande personen en locaties berusten op toeval.

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, ocr of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij de Streekroman, www.destreekroman.nl.

Accepteer jij de eigenaardigheden in mij,
de grillen van mijn ziel?

Vrij vertaald naar Tyler Knott Gregson

Locatieschets De Haart

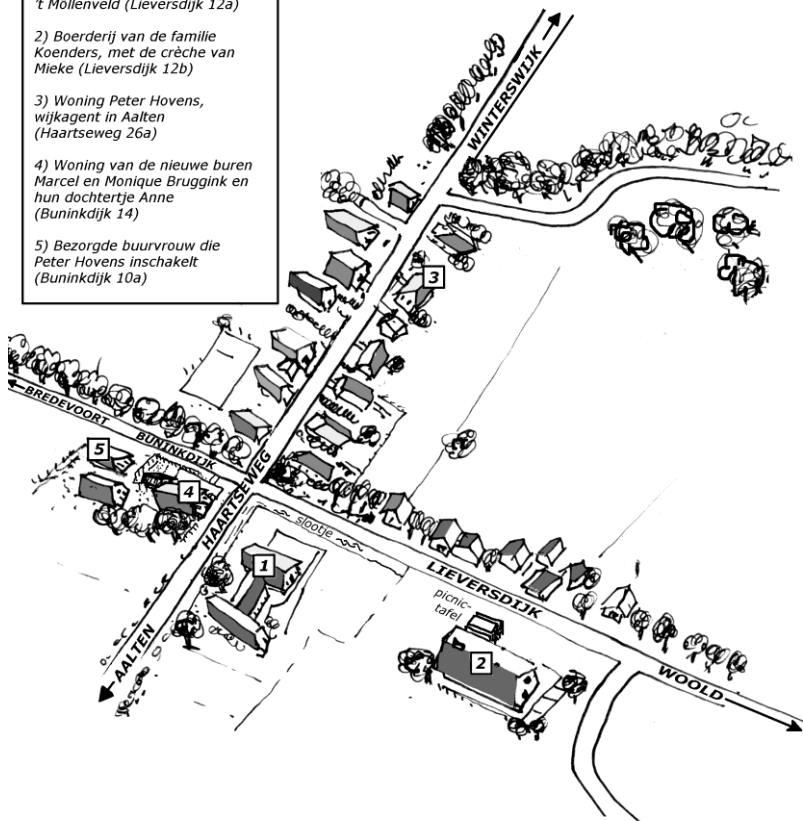
1) Chr. Basisschool
t Möllenveld (Lieversdijk 12a)

2) Boerderij van de familie
Koenders, met de crèche van
Mieke (Lieversdijk 12b)

3) Woning Peter Hovens,
wijkagent in Aalten
(Haartseweg 26a)

4) Woning van de nieuwe buren
Marcel en Monique Bruggink en
hun dochtertje Anne
(Buninkdijk 14)

5) Bezorgde buurvrouw die
Peter Hovens inschakelt
(Buninkdijk 10a)

Hoofdstuk 1 Zaterdag 8 april

Twaalf-twee!
Anja schrikt. Ze schudt haar hoofd om Bram uit haar gedachten te verdrijven. Ze zag hoe hij haast dansend achter z'n schilderij stond, in opperste concentratie in de weer met penseel en kleuren. Achter die enorme doeken blijf je vanzelf in een goede conditie, grapte hij vaak. Zijn telefoontje spookt door haar hoofd. Ze wil hem echt niet meer spreken. Aan de andere kant is ze vreselijk nieuwsgierig.

(...)

De twee zussen ruimen de tafel af. Anja zet de vaat in de afwas-machine. Rex ligt in z'n mand te slapen.

'Dus jij vindt echt dat ik Bram terug moet bellen?' Met een stapel vuile borden in haar handen wacht Anja tot ze bij de afwas-machine kan.

'Ja, dat denk ik wel.' Mieke wringt de vaatdoek stevig uit. 'Weet je, ik kan natuurlijk niet zeggen wat je moet doen. Daarbij, je doet toch wat je zelf wilt.'

'Hmhm', humt ze, haar mond in een scheve grijns.

‘Maar ... zoals je bij hem bent weggegaan. Zonder uitleg of een afscheidsbrief ofzo, toch? En je hebt hem nooit meer gesproken?’

Weer knikt Anja. ‘Klopt. Maar ...’

‘Dan is het misschien goed om nog één keer met hem om de tafel te gaan’, onderbreekt Mieke haar. ‘Gewoon, afronding of zoiets.’ ‘Nee Mieke’, schudt Anja haar hoofd. ‘Hij weet dondersgoed waarom ik ben vertrokken. En als hij dat niet weet, dan is het helemaal goed dat ik weg ben gegaan. Ik heb zo vaak aangegeven dat ik niet de tweede keus wilde zijn. Dat ik wilde dat hij de fles liet staan.’

Laconiek haalt Mieke haar schouders op. ‘Tsjja, ik weet het niet An. Je moet doen wat goed voor jou is.’

(...)

‘Wat doe je nou?’ Hij kijkt geërgerd naar de verfpot. ‘Ik zei toch, wacht tot ná het eten. Altijd hetzelfde met jou. Op de meest onmogelijke momenten begin je aan iets nieuws. Waarom wil je dan weten wanneer het eten klaar is?’ Vlak voordat hij de keukendeur achter zich dichtgooit, klinkt het boos ‘Vraag het me dan NIET!’ ‘Jij begint ineens met koken! Anne had nét de roze kleur gekozen!’, snauwt de geknielde vrouw naar de gesloten deur. Ze kijkt op naar Anja. ‘Hij weet heel goed dat je een creatief proces niet moet verstoren. Mensen, en zeker kinderen, moeten de ruimte krijgen om meteen hun impulsen te volgen. Zo ontwikkelt onze kleine meid haar kunstzinnige intuïtie. Toch?’

Kennelijk verwacht ze geen bevestiging. ‘Anne, volgens mij weet je al welke kleur de bloemetjes gaan krijgen. Wijs eens aan.’

Het meisje pakt een kleurenwaaier onder de kranten uit. Aarzelend gaan haar vingers naar rood.

‘Nee joh, rood op roze, dat zie je niet goed. Kijk eens verder.’

Weten ze nog wel dat ik hier sta?, vraagt Anja zich af. Ze schraapt haar keel. ‘Julie gaan zo eten en ik moet naar huis. Rex zit onder de modder. Ik kom van de week wel een keer langs.’

Geconcentreerd schildert de vrouw door. Op het moment dat Anja haar opmerking wil herhalen, roept Marcel uit de keuken dat hij nu het eten opschept.

‘Nou, tot de volgende keer. Oké?’

Het meisje kijkt op. ‘Neem je dan het hondje weer mee?’

‘Misschien wel.’

Met een ongemakkelijk gevoel trekt Anja de voordeur achter zich dicht. Een verhuizing brengt altijd chaos met zich mee, concludeert ze. En met een kleintje over de vloer ... begrijpelijk dat er irritaties zijn. Zelig hoe zo'n kind tussen twee ruziënde ouders in staat. Zouden ze echt niet in de gaten hebben? Niet te snel oordelen, besluit Anja hoofdschuddend, alsof ze de scène uit haar herinnering wil verdrijven.

(...)

Hoofdstuk 2 Zondag 9 april

(...)

Ik hoorde dat Bram had gebeld?', vraagt oma met een zorgelijke blik.

'Ja, dat heb ik oma verteld', bekennt Mieke schuld bewust. 'Het gaat me niks aan', gaat oma verder, 'ik weet niet precies hoe het was tussen jullie, maar ik kan me voorstellen dat het je verwart. Dat hij juist nu, nu je Sjeng beter leert kennen, belt.'

'Da's waar', geeft Anja met een zucht toe. 'Ik weet niet waarom. Ik twijfel soms over Sjeng. Snap je dat? Heel diep van binnen ben ik bang dat het met hem misgaat. Net als met Bram.'

'Ach meisje, volgens mij klopt het precies wat je voelt. Je was ooit vreselijk verliefd op Bram en dat liep anders dan je had verwacht. En nou met Sjeng ... Het is logisch dat je daarover piekert. Ik heb één goede raad voor je: volg je verstand.' Oma zwaait beledend met haar wijsvinger. 'Ik weet dat ze in die damesbladen zeggen dat je je gevoel moet volgen, luister naar je hart en zo.' Ze schudt haar hoofd en kijkt haar kleindochter ernstig aan. 'Da's echt geen goed advies, hoor. Als we dat echt zouden doen, sloegen mannen nog steeds een vrouw met de knuppel neer om haar aan d'r haren hun hol in te slepen.'

‘Oma!’, proesten de twee zussen uit.

De oude vrouw lacht hartelijk mee en buigt zich over de tafel naar haar kleindochter. ‘Echt meisje, luister goed naar je verstand.’

(...)

‘Met Anja. Mieke zei dat je had gebeld’, valt ze met de deur in huis.

‘Anja! Wat fijn dat je me terugbelt. Hoe gaat het met je? Ik hoorde dat je bij een machinefabriek werkt en dat daar een moord is gepleegd? Is nu alles rustig daar, voel je je veilig?’

Bram praat gehaast, met een nerveuze trilling. Zijn stem klinkt helder. Nergens hoort ze een verspreking.

‘Waarom belde je me, Bram?’, probeert Anja de woordenstroom in te dammen.

‘Ik heb je zo lang niet gezien’, blijft haar ex wat vaag. ‘We hebben zoveel meegemaakt. Ik ben benieuwd hoe het met je gaat.’

‘Waarom heb je me gebeld, Bram?’, herhaalt ze ongeduldig haar vraag.

Dan komt de aap uit de mouw. Hij wil haar ontmoeten. Mist haar verschrikkelijk. En voordat ze kan reageren, praat hij door zonder haar een kans te geven iets te zeggen.

‘Dat gemis doet pijn, maar dat is niet het belangrijkste waarom ik je belde. Ik wil dat je weet hoe ik terugkijk op onze relatie, Anja.’ Zijn donkere stem is zo vertrouwd, vooral bij het uitspreken van haar naam.

‘Je verdient het dat ik je dat persoonlijk vertel. Niet aan de telefoon. Zaterdag ben ik in Doetinchem. Heb je ’s avonds tijd om met me te gaan eten?’

Anja denkt aan Renates advies “eerst tijd nemen om na te denken” en fronst haar wenkbrauwen. Waar zou ze over na moeten denken? Er is nog niets gezegd, gevraagd. Hij dringt aan zonder dwingend te zijn. Ze accepteert de uitnodiging. 15 April, half acht, Eetcafé Jansen in Doetinchem.

(...)

Hoofdstuk 4 Woensdag 12 april

(...)

En Bram. Wat denk je dat hij wil?
De plotselinge verandering van onderwerp verrast Anja. ‘Goh, tja, hij houdt me nogal bezig.’
‘Of wil je er niet met mij over praten?’

‘Jawel hoor.’

‘Weet je’, gaat oma verder, ‘je moet van tevoren stilstaan bij wat je van jullie ontmoeting verwacht. Wat zou jij een fijne of wenselijke uitkomst vinden? Doe je dat niet, kan Bram met je aan de haal gaan. Ik zeg niet dat hij dat zal doen, alleen ... het is lastiger om op iemand te reageren als je niet goed hebt nagedacht over wat jij wil. Snap je?’ Ze kijkt Anja onderzoekend aan en richt haar aandacht weer op het haakwerk. ‘Wat denk je dat hij wil?’

Langzaam, alsof ze niet goed weet wat ze daarop moet zeggen, trekt Anja haar schouders op.

‘Hij zegt dat hij me wil laten weten hoe hij terugkijkt op onze relatie. Zelf denk ik, dat hij me mist en me terug wil.’

‘Zou jij dat willen? Zou jij het opnieuw met hem willen proberen?’

(...)

Hoofdstuk 5 Vrijdag 14 april

(...)

De fietstocht naar huis duurt ongeveer twintig minuten. Gelukkig regent het niet en waait er een zwakke wind. Anja nadert de kruising met de Haartseweg en ziet voor de woning van de nieuwe burens een aanhanger met een lading zand staan. Op het pad naast het huis staat een schep rechtop in een volle kruiwagen. Zo te zien is een begin gemaakt met de tuin. Geen klus voor een zwangere vrouw, denkt Anja. Op de oprit staat de Suzuki van Monique. Onwillekeurig kijkt Anja naar binnen. Door het geopende keukenraam aan de zijkant van het huis ziet ze beweging. Vlak voordat ze weg wil kijken, hoort ze Monique schreeuwen. ‘WAAROM KIJK JE NIET UIT!’

Ze ziet de vrouw zwaaiend met een pollepel over Anne gebogen staan.

‘JA, WAT NOU SORRY!! SORRY HELPT NU ECHT NIET, HOOR!!’

Er klinkt een droge, harde klap. Anja bedenkt zich geen moment, zet haar fiets tegen de heg en loopt naar de voordeur. Door het ruitje ziet ze de kinderkapstok op de grond liggen. Daarnaast een paar kleine blauwe laarsjes en een jasje. De bel eechoot door de gang. Na een minuut of twee, die Anja oneindig lijken te duren,

staat een stuurs kijkende Monique in de deuropening, het haar los langs het gezicht hangend. In haar hand houdt ze de versplinterde steel van een pollepel vast. De jonge vrouw begint te trillen. Met grote ogen staart ze haar bezoeker aan.

Zachtjes vraagt Anja: ‘Wat is er gebeurd? Kan ik je helpen?’ Monique lijkt te bevriezen, leunt met haar hand op de deurklink. Voorzichtig zet Anja een stap naar voren en herhaalt haar vraag, nu iets kordater. ‘Kan ik je helpen?’ Instinctief voelt ze dat ze door moet pakken, loopt de gang in en slaat haar arm om Moniques schouder. Met zachte dwang loodst ze haar mee naar binnen, de keuken in. De jonge moeder breekt, begint te huilen en klampt zich aan Anja vast. In één oogopslag overziet Anja de situatie. Anne zit aan de met kranten bedekte keukentafel. In haar hand houdt ze een kwastje vast. Voor haar liggen eieren in een mandje. Zo te zien is ze niet gewond. Met grote ogen kijkt ze van Anja naar haar moeder. De afwasmachine staat open, vol met borden, kopjes, pannen. Het rekje voor het bestek ligt plat op het aanrecht, messen en vorken eruit gegleden. Het meisje begint zachtjes te huilen. Op de grond naast haar stoel ligt een groen plastic schaalje, ondersteboven, in een grote plas bruin-paars water. Daarnaast ligt de andere helft van de houten pollepel.

(...)

Hoofdstuk 6 Zaterdag 15 april

(...)

Niet om het een of het ander, Bram', bijt ze hem geërgerd toe. 'Wat je nu zegt, wilde ik eerder horen. Had je écht in de gaten dat het altijd om jou draaide? Altijd. Alleen. Om. Jou.' Bij elk woord neemt haar boosheid toe. Haar groene ogen schieten vuur. 'Nu weer. Iedere zin begint met 'ik'. Het is me een raadsel wat je van plan bent. Op deze manier heb ik er echt geen zin in. Ook niet in dit etentje.' Om haar woorden kracht bij te zetten, schuift ze haar wijnglas bruusk van zich af. De wijn klotst over de rand in één van de schaaltes. Anja ziet dat het echtpaar aan het tafeltje naast hen haar woorden goed heeft kunnen volgen. Enigszins geamuseerd kijken ze weer voor zich.

Geschokt door haar woorden en zwaar adem halend maakt Bram aanstalten om wat te zeggen.

'Doe maar niet', weert Anja hem af. 'Laten we eten, Bram'.

Ze merkt dat ze bijna was gaan schreeuwen. Hoe meer woorden ze gebruikte, hoe bozer ze werd. Al kauwend zakt de woede. Ze denkt terug aan wat ze zojuist hardop zei. Iedere zin van Bram begon inderdaad met 'ik'. Door dit besef zakt haar ergernis. Hij is dus nog steeds wie hij was. Niets veranderd. Het draait om

hem. Tot haar verbazing maakt de woede plaats voor medeleven. Bram was niet tegen haar. Hij was gewoon zichzelf. Niet in staat om de helft van een partnerschap te zijn.

(...)

Hoofdstuk 9 Donderdag 20 april

(...)

O

p het gevaar af dat je me een oude zeur vindt ...
Hoe gaat het met je? Hoe was het gesprek met
Bram?'

'Je bent geen zeurpiet', werpt Anja tegen, 'en eigenlijk ben ik blij dat je ernaar vraagt. Bij Renate en Mieke ben ik altijd een beetje bang dat ze gaan zeggen wat goed voor me is. En dat weet ik niet.' Theatraal steekt ze twee handen in de lucht. 'Help me oma, wat moet ik doen?', jammert ze op dramatische toon.

'Weet je het echt niet of twijfel je?'

'Ik weet niet eens of ik twijfel. Sinds zaterdagavond ligt Bram op de stapel onbegrepen stukken.'

'Oh?', vraagt oma verbaasd.

(...)

'Een half jaar geleden wist je het wel. Vertrok je van de ene op de andere dag. Je was er klaar mee. Toch? Waarom twijfel je nu? Weet je het opeens niet meer zeker? Is er iets veranderd in je gevoelens voor Sjeng?'

‘Ja.’ Nadenkend neemt ze een flinke slok van de wijn. ‘Ja, ik twijfel. Niet over mijn liefde voor Sjeng, maar over Bram. Ik weet niet hoe ik het moet afronden. Wat ik met hem aan moet. Of ik hem nog een plek in mijn leven geef.’

‘Hmm. Bij wie ben je een half jaar geleden weg gegaan? Wat was dat voor een man?’

‘Een drinker. Een egocentrisch persoon. Vaak onberekenbaar’, flapt Anja er, zonder erbij na te denken, uit.

‘Heb je nog iets met die man? Past zo’n man in je leven?’

‘Oh nee!’

‘Waarom twijfel je dan? Is hij geen drinker meer? Niet meer egocentrisch of onberekenbaar?’

(...)

Anja laat het even op zich inwerken. Ergernis borrelt omhoog.

‘Moeten er eerst slachtoffers vallen?’

Sjeng wil haar hand pakken. Boos doet Anja een stap achteruit.

‘Nee meisje, en dat is Wouters ...’

‘Je bedoelt ‘ja’, er moet eerst iets ergs gebeuren’, vervolgt ze bits, ‘en dan pas ...’ Verontwaardigd kruist Anja haar armen. ‘Ik vind dat onbegrijpelijk. De politie is toch je vriend? Nou, vrienden helpen elkaar.’ Bij ‘helpen’ stampst ze met haar rechtervoet op de grond. ‘En ik bedoel niet helpen het bloed op te dweilen!’

‘Als de politie op vermoedens zou reageren, maak je de weg vrij voor mensen die hun buurman of ex eens lekker aan het schrikken willen maken’, probeert Sjeng haar te overtuigen. ‘Het kan mensen enorm beschadigen, omdat de buurt denkt dat er vast iets aan de hand is; geen rook zonder vuur. We moeten zeker

weten dat er voldoende grond is voor een onderzoek. Daar is een officiële melding voor nodig, naar waarheid ingevuld en ondertekend.’

‘Klinkt logisch, maar iets in mij weigert dit te begrijpen’, reageert Anja geërgerd.

‘Als buurvrouw kun je wel wat betekenen. Misschien kun je het dochtertje eens ophalen, zodat haar moeder wat meer rust krijgt. Laat je goede wil zien. En, dat hoeft ik trouwens tegen jou niet te zeggen, oordeel niet.’

‘Dat heb ik al eens aangeboden’, mokt Anja. ‘Toen weigerde Monique. Maar goed’, en ze maakt een gebaar van overgave, ‘ik kan het inderdaad nog eens vragen.’

(...)

Hoofdstuk 10 Zaterdag 22 april

(...)

Bram lijkt het niet te horen. ‘Ik heb je gemist. Vorige week, samen eten, ik denk er elke dag aan terug. Ik heb me verheugd op deze avond. Dat ik je weer zou ontmoeten. Ik heb de hele week als een waanzinnige gewerkt. Barstte van de energie. Ik voelde me goed, Anja. Dankzij jou. Je hebt geen idee hoeveel je voor me betekent.’

Hij leunt met zijn handen op haar bovenbenen en buigt zich voorover. In een reflex steekt Anja haar hand uit en duwt hem zacht terug.

‘Nee Bram, niet doen’, zegt ze zelfverzekerd.

Pijnlijk getroffen door dit gebaar, deinst hij achteruit en voordat hij wat kan zeggen, neemt Anja het woord.

‘Het is echt voorbij.’ De woorden rollen daarna haast vanzelf uit haar mond. ‘Je bent echt niet de enige die onze relatie heeft laten stranden. It takes two to tango’, herhaalt ze één van zijn favoriete uitspraken. ‘Jij bepaalde inderdaad veel en ik liet je dat bepalen. Jij had ruimte nodig, ik gaf je die ruimte. Jij dronk teveel, ik liet je drinken. Je bent wie je bent. Maar geen relatie meer, dat niet.’ Bram zet z’n glas neer, draait het rond op het viltje en schudt zijn grijze haar naar achteren. ‘Nee, jouw liefde, dat is wat ik zoek.’

Wij horen bij elkaar. Vertel me wat je nodig hebt', herhaalt hij het verzoek dat hij die avond in Doetinchem ook deed. 'Ik wil er voor jou zijn. Geef ons de kans die we verdienen. Alsjeblieft.'

Zuchtend schudt Anja haar hoofd. 'Je was en bent niet de man waarmee ik oud wil worden'. 'Te vaak heb ik me gekwetst gevoeld. En heel vaak heb ik gedacht: ach, dat is de drank die spreekt en ...'

'Precies!', valt Bram haar in de rede. 'Daarom ... ik drink al zes weken niet meer. Weet je hoeveel me dat kost?'

Anja voelt hoe haar nekharen overeind gaan staan. 'Ik hoop niet dat je dat voor mij doet. Zo'n groots gebaar kan ik niet aan', bijt ze hem toe met een stem waar het sarcasme vanaf druipt.

(...)

In de trein sluit ze haar ogen en Sjeng verschijnt op haar netvlies. Het ritme van de trein brengt een prettige rust. Dit is mijn man, ik weet het zeker. En ik wil dat hij het weet, besluit ze ferm. Over een uurtje ben ik in Aalten en rij ik naar hem toe. Ik wil dat hij weet wat ik voor hem voel. Ik wil hem in mijn armen ...

Hoofdstuk 11 Zondag 23 april

(...)

Vertwijfeld schudt Anja haar hoofd. ‘Hoe kom je erachter wat zich daar allemaal afspeelt? Stel dat we te laat ...’

‘We moeten niet zo snel oordelen’, onderbreekt Mieke haar. ‘Dat ze wegdoek is één reactie. Bij mishandeling moet je meer signalen zien. Deze kinderen zijn soms extreem afstandelijk of beleefd. Of het tegenovergestelde, ze zijn heel afhankelijk naar vreemden. Alsof ze de grens tussen onbekenden en bekenden niet voelen. Dat is me vandaag bij Anne niet opgevallen.’

Anja steekt haar hand op, alsof ze Mieke een stopteken geeft. ‘Haar moeder pakte een jasje van de kapstok en meteen bewoog Anne verschrikt naar achteren. Dat is een tweede aanwijzing. Toch?’

‘Ik weet het niet. Het lijkt me echt beter, dat je morgen met Sjeng overlegd. Voordat we spoken gaan zien.’

‘Ja maar, en nu dan?’ Anja’s stem slaat over. ‘Stel dat het vanavond fout gaat? Dat ze Anne het ziekenhuis in slaat?’

In een poging haar zus gerust te stellen, legt Mieke haar hand op die van Anja. ‘Rustig, rustig’, begint ze sussend.

‘Nee, niks rustig, rustig. Stel je eens voor dat we dat allemaal doen. Dan gaat het fout! Helemaal fout!’ Een kloddertje spuug spettert van haar lippen. ‘Ik kan niet met m’n armen over elkaar gaan zitten wachten tot er bloed vloeit.’

Mieke staat op en maakt met de handen een gebaar van overgave. ‘Hé, ik ben de vijand niet. Luister’, ze buigt voorover, ‘wat ik wil zeggen ... Wat ik weet van kindermishandeling is dat je met een duidelijk verhaal moet komen. Duidelijkheid over wat er is gezien en gehoord.’

‘Dat zegt Sjeng ook. Er moet een officiële, naar waarheid ingevulde en ondertekende melding liggen. De politie komt niet in actie op een vermoeden. Anders kan iedereen die een hekel heeft aan z’n ex ofzo naar de politie stappen en een of ander verhaal ophangen. Gewoon, omdat ze die ander aan het schrikken willen maken of in een kwaad daglicht willen plaatsen.’

‘Precies. Jij haalt af en toe die kleine meid op. Ben je getuige van mishandeling, kun jij naar de politie stappen. En misschien komt het nooit zover, omdat Monique tot rust kan komen.’

Mieke zet de afwasmachine aan en het geluid van stromend water vult de keuken. ‘Zet maar vast koffie. Gaan we dadelijk bij opa en oma journaal kijken.’

(...)

Hoofdstuk 13 Maandag 1 mei

(...)

In de keuken voelt Sjeng haar kinderhandje in de zijne. Haar onbevangenheid herinnert hem aan Lies' toelichting, dat mishandelde kinderen vaak té aanhalig zijn. 'Ben jij een vriend van papa? Ik heb een nieuw boek dat gaat over Kikker. Wil je dat lezen? Zal ik een tekening voor je maken?'

Met een klein hoofdknikje geeft Lies te kennen, dat ze zich wel redt met de moeder en hij loopt met het meisje mee naar de woonkamer. Op de salontafel liggen kleurpotloden en een schetsboek.

'Nee, ik ben geen vriend van papa. Ik werk bij de politie', vertelt Sjeng. 'We komen eventjes langs, zodat we jullie leren kennen. Je woont hier nog niet zo lang, hè? Kun je een tekening van een kikker maken?'

Het meisje grijpt meteen naar de kleurpotloden. Vanuit zijn plek op de bank kijkt Sjeng recht op de keukentafel, waar Lies en de jonge vrouw zijn gaan zitten. Monique zit met haar rug naar hem toe. Af en toe kijkt Lies langs haar heen naar Sjeng. Flarden van het gesprek bereiken de woonkamer.

‘Uw vrouw heeft gelijk. Bezorgde omwonenden hebben contact gezocht met de politie. Gaat u zitten. We vertellen u precies wat er aan de hand is.’

De jonge vader blijft staan en kijkt zoekend rond. ‘Waar is Anne?’ ‘Ze is naar de crèche van uw buurvrouw’, antwoordt Lies op rustige toon.

‘En jij vond het goed dat ze haar hebben weggehaald?’, valt hij hard uit tegen zijn vrouw.

Monique begint te huilen. ‘Ik weet het niet ...’ schokschoudert ze. ‘Er is geen sprake van weghalen’, verduidelijkt Lies de situatie. ‘Anne is gewoon ergens aan het spelen en wordt straks opgehaald. Gaat u zitten. Dan vertel ik u waar uw vrouw en ik het net over hebben gehad.’

(...)

‘Je weet heel goed Marcel, dat als het water je aan de lippen staat, mensen soms gedrag laten zien dat niet echt bij hen past.’

‘Hmhm’, stemt Marcel aarzelend in.

‘Bij Monique staat het water eigenlijk al veel te lang aan de lippen. Hé?, Monique, kun je Marcel uitleggen hoe het met je gaat?’

Onzeker en angstig balt Monique haar handen en laat vervolgens alle weerstand varen. Huilend vertelt ze met horten en stoten, dat ze aan het eind van haar Latijn is. Dat ze soms veel te boos naar Anne schreeuwt. De scène met de pollepel komt ter sprake en ze geeft toe dat ze Anne een paar keer heeft geslagen.

‘Dat hebben de burens gezien’, neemt Lies het gesprek weer over.

‘Zij zijn in actie gekomen. Fijn om zulke betrokken mensen in de omgeving te hebben. Anja heeft bijvoorbeeld meteen aangebeld

toen ze Monique met de pollepel over Anne gebogen zag staan. Zij is de vriendin van onderzoeker Hövels, hier.’

Marcel is met stomheid geslagen en geeft aanvankelijk geen enkele reactie op wat hij heeft gehoord.

‘Er moeten nu afspraken worden gemaakt’, gaat de maatschappelijk werker verder, ‘zodat je vrouw het wat rustiger aan kan doen. Dat is ook beter voor de baby.’

‘Dus ... het is waar? Anne ... Onze kleine Anne ...’ Diep gekwetst kijkt hij Monique aan. ‘Waarom heb je me niks verteld? Durfde je niet? Of vertrouw je me niet?’

‘Marcel’, praat Lies indringend op de man in, ‘je moet één ding goed begrijpen. Je vrouw is al een tijdje zichzelf niet. Haar hormonen, de verhuizing, de volledige zorg over Anne, de aanstaande bevalling ... Alles bij elkaar teveel voor een mens alleen. Kennelijk is je vrouw het type dat zich in zo’n situatie terugtrekt en steeds harder probeert te bewijzen dat ze het allemaal alleen aan kan. Jammer dat wij Hollanders niet makkelijk hulp inroepen.’

(...)

Hoofdstuk 14 Dinsdag 2 mei

(...)

Oma geeft Anja een grote bloemkool om schoon te maken en in roosjes te snijden. ‘Wat is er meisje? Je kijkt wat sip.’

Met een lichte trilling in haar stem vertelt Anja dat ze Monique in de bakkerij is tegenkomen. ‘Ik schrok behoorlijk, wist niet wat ik moest zeggen. Voelde me zelfs een beetje schuldig, omdat ze misschien denkt dat ik de hele zaak heb aangezwengeld. Natuurlijk probeerde ze me te ontwijken, maar Anne had me gezien.’ Onbewust is ze harder gaan praten, alsof ze zichzelf wil overtuigen van haar gelijk. ‘En toen heb ik haar gewoon gevraagd hoe het gaat. Ze deed nogal afstandelijk, zelfs een beetje vijandig. Dat vond ik niet prettig. Ik wil me niet in die hoek laten drukken door haar’, klinkt het boos. ‘Ik ga vanavond bij haar langs om duidelijk te maken dat ik haar wil helpen.’

Oma zwijgt. De stilte tussen hen voelt ongemakkelijk.

‘Of denk je dat het misschien beter is om haar een tijdje met rust te laten?’, vraagt Anja plotseling onzeker.

Ze gaat met de bloemkool aan de keukentafel zitten, snijdt het groen eraf en legt dat op een oude krant. Dat gaat straks naar de konijnen.

‘Nou, het lijkt me inderdaad niet slim om zomaar bij haar aan te bellen om je verhaal te doen. Ze moet daarvoor open staan. Anders heeft het helemaal geen zin.’

‘Nee, nee’, wuift Anja oma’s bezwaar weg. ‘Dat weet ik wel. Ik stelde het voor en zij vond het een goed idee. Tenminste, dat zei ze. Ze keek me er een beetje vals bij aan. Ik was eerlijk gezegd niet helemaal eerlijk. Zei dat ik nog een tekening van Anne moest ophalen. En die reageerde natuurlijk heel enthousiast. Monique kon er met goed fatsoen niet meer onderuit.’

‘Hm’, fronst oma haar wenkbrauwen en kijkt over haar brillenglazen heen Anja aan. ‘Dan weet je dus dat ze je niet met open armen zal ontvangen. Wat wil je precies bereiken met je bezoek?’

(...)

‘Wat wil je van me?’

Even voelt Anja zich uit het veld geslagen door deze vraag. Aan Moniques ogen ziet ze dat de vraag serieus bedoeld is. Het venijn lijkt verdwenen. Er spreekt eerder radeloosheid uit haar blik.

‘Niks. Ik wil niks van je. Alleen dat je weet, dat ik je niet veroordeel. Je bent volgens mij geen foute moeder die haar kind slaat. Je bent een stoere, sterke en creatieve vrouw, met een eigen kijk op de wereld die het water aan de lippen is komen te staan.’

Monique buigt haar hoofd en zwijgt.

‘Hé’, roept Anja, ‘een kat in het nauw maakt rare sprongen. Ik denk dat iedereen in een crisissituatie wel eens iets heeft gedaan of gezegd, dat niet bij hem past. Als ik mezelf niet ben, hoop ik dat er iemand is die vraagt wat er aan de hand is en me niet afrekent op dat gedrag. Dat is wat ik van je wil. Dat je weet dat ik

hier niet ben om je eens goed de waarheid te vertellen over wat je allemaal fout zou doen.’

(...)

‘Precies. Ik bied mij aan als jouw barkeeper’, knipoogt Anja. ‘Je begrijpt wat ik bedoel, toch? Je hebt nogal wat voor je kiezen gekregen de laatste maanden en hebt misschien iets te lang gewacht om hulp te vragen. Het groeide je boven het hoofd. Misschien wilde je bewijzen dat je het allemaal alleen kon. Ik weet het niet’, haalt Anja haar schouders op. ‘Soms is het slim dat je roept “Hallo, is daar iemand? Ik heb even wat hulp nodig!” Mensen breken niet omdat ze zwak zijn, maar omdat ze veel te lang sterk waren’, herhaalt ze een wijze spreuk die Renate laatst met haar deelde. ‘Sjeng en die maatschappelijk werkster kwamen je gisteren dus eigenlijk vertellen dat je lang genoeg sterk bent geweest.’

Nu begint Monique echt te huilen. Na een tijdje pakt Anja de keukenrol, zet die op tafel en schuift haar stoel naast die van Monique.

Als Monique haar tranen droogt, vraagt Anja: ‘Hoe gaat het met je?’

Dit keer kijkt Monique haar open aan. ‘Ik heb me wel eens beter gevoeld.’

‘Wil je vertellen hoe het gisteren is gegaan?’

(...)

Hoofdstuk 15 Dinsdag 18 juli

(...)

Anja rent in de richting van de Stationsweg. De oren van Rex flapperen in de wind. Waarom begin ik nou over kinderen, foetert ze in zichzelf. Domme muts! Alle mannen schrikken daarvan. Ze vindt het erg pijnlijk te voelen dat er opnieuw een man zo over haar gevoelens heen walst. Telkens als ze bij Bram een serieus onderwerp aansneet, maakte hij er flauwe opmerkingen over. Hij reageerde vaak met “Daar heb je tante Anja weer”. “Vraag het aan Mona”, was net zo’n standaardantwoord van haar ex.

Opnieuw voelt Anja een enorme verontwaardiging als iemand haar niet serieus neemt. Mopperend rent ze naast Rex. De jonge hond trekt aan de riem. Voor haar ogen ziet ze het smalende gezicht van Bram. Na een paar minuten raakt Anja buiten adem en gaat wat langzamer lopen. Waarom maakte Bram haar zo belachelijk? Plotseling staat ze stil. Tranen springen in haar ogen. Met de handen op haar knieën komt ze langzaam op adem.

‘Waar ben ik mee bezig? Sjeng liep naast me, niet Bram. Ooohh ...’, kreunt ze en realiseert zich dat het beter was geweest hem te vragen wat hij bedoelde in plaats van weg te rennen. Ze draait zich om en ziet Martin en Sjeng naderen.

(...)

‘Je zei net dat we later – als we groot zijn – kinderen nemen. Ik dacht dat je me niet serieus nam. Dacht dat je een grapje maakte.’
‘Anja, ik ...’

‘Nee, laat me uitpraten. Ik vind het belangrijk dat je weet wat er gebeurde. Het klinkt misschien wat dom ... Je lachte om mijn opmerking over kinderen. En ik concludeerde meteen, dat je me belachelijk maakte, want Bram deed dat zo vaak. Ik wil dat niet voelen. Dus rende ik weg.’

‘Nu ben je terug’, omhelzen twee sterke armen haar stevig. ‘Ik hoop dat je altijd terugkomt.’ Sjengs buigt zijn hoofd en kijkt haar ernstig aan. ‘Ik kan me niet voorstellen dat je er niet bent. We kennen elkaar een half jaar en ik wil niet meer zonder jou. Dus, je mag best wegrennen, zolang je maar weer terugkomt. Beloof je dat?’

(...)

Eén van de favoriete recepten
van de familie **Koenders**

Pastaschotel zalm, prei en tomaat van Mieke

Hoofdgerecht voor 4 personen

Ingrediënten

300 g pasta (bv penne rigate)	6 tasty tom tomaten, gehalveerd
250 ml kookroom	2-3 eetlepels Italiaanse kruiden
300 g prei, in dunne ringen	50 g extra belegen kaas, geraspt
1 eetlepel citroensap	1 beschuit, verkruimeld
2 x 250 g zalmfilet, in 12 stukken	2-3 eetlepels olijfolie

Bereiding

1. Verwarm de oven voor op 200°C. Kook de penne in water met zout beetgaar volgens de aanwijzingen op de verpakking. Giet de pasta af.
2. Snijd de prei in dunne ringen. Halveer de tomaten. Snij de zalmfilet in flinke stukken. Druppel het citroensap over de zalmfilets en breng ze op smaak met zout en peper.
3. Meng de pasta in de pan met de room en de prei en warm dit nog 1 minuut door. Haal de pan van het vuur. Meng de tomaten en de zalm-blokjes erdoor. Maak op smaak met peper en zout. (De room maakt het geheel wat flauw. Voeg dus eventueel wat verkruimelde groentebouillon toe voor meer pit.) Schep dit geheel over in de ovenschaal.
4. Meng de kruiden, de kaas en wat peper door het beschuitkruim en strooi dit over de schotel. Sprenkel de olie erover.
5. Laat het gerecht in het midden van de oven in 20-25 minuten goudbruin en gaar worden. Kleurt de bovenlaag al voor het einde van de baktijd erg bruin, dek de schaal dan losjes af met aluminiumfolie.

Tip van Mieke

Maak de ovenschotel één tot anderhalf uur van tevoren klaar. Zo trekken alle smaken goed in de pasta. Kook de pasta dan echter een minuut korter; anders wordt die erg zacht en papperig.

De eerste maanden na Anja Koenders terugkeer naar haar geboortedorp Aalten verlopen turbulent. Gelukkig komt er al snel een nieuwe man in haar leven, maar het verleden achtervolgt haar hardnekkig. Ex Bram, een echte flierefluiter, accepteert het bruuske einde van hun relatie niet zonder slag of stoot. Dit zorgt voor veel druk op de prille liefde tussen Anja en Sjeng.

Nieuwe buren op De Haart geven Anja nog meer reden tot zorg. Een kind lijkt de dupe te worden van de problemen van haar jonge moeder. Welke hulp is nodig? Wie kan die geven? En komt die helpende hand op tijd?

Lezeressen over Een nieuwe start, deel 1 van de Anja Koenders-trilogie:

Herkenbaar hoe de mensen reageren (...) in de Achterhoek. Mooi zoals jullie de Achterhoeker neerzetten. (Liesbeth Nijman)

Erg leuk om te lezen: vlegje thriller, nare dingetjes, familiedoeftjes, Wiedergutmachung en de mix met het streekgebeuren. (H. ten Zijthoff)

Over mijn geboortedorp Aalten en erg boeiend! (Mevrouw Palm)

Gerda Geven en Marjon Hoeks (beiden geboren op 31 januari 1960)

Een schrijverstweeling die de Nederlandse streek- en familieroman nieuw leven inblaast. De auteurs schrijven over het moderne Nederlandse platteland en de mensen die hier wonen en werken. Met veel liefde voor de Achterhoek vertellen ze realistische verhalen over de schrijnende werkelijkheid in het dagelijks leven.

Geven en Hoeks ontmoetten elkaar in juni 1999. Hun vriendschap werd hechter en samen schrijven aan één boek gaat bijna vanzelf.

Uitgeverij
de Streekroman

9789082486704